

Република Србија
УПРАВНИ СУД
З У 18874/10
23.09.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др. Јадранке Ињац, председника већа, Јелене Тишма Јовановић и Биљане Тамбурковски Баковић, чланова већа, са судијским помоћником Светланом Живановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Б.Б. из Б., ..., кога заступа З.З., адвокат из Б., Улица ..., поднетој против туженог Министарства трговине и услуга Републике Србије, Секретаријата министарства, ради поништаја решења број .. од ... године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 23.09.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА** и **ПОНИШТАВА** решење Министарства трговине и услуга Републике Србије, Секретаријата министарства број ... од ... године.

Образложење

Оспореним решењем, ставом првим диспозитива, Б.Б., овде тужиоцу, државном службенику, распоређеном на радном месту за аналитичке послове уређења сектора услуга, у звању самосталног саветника, Одељења за развој сектора услуга, Група за уређење сектора услуга, Сектор за услуге, у поступку

провере квалитета рада, одређена оцена “...” а ставом другим диспозитива истог решења, државном службенику престаје радни однос даном коначности тог решења.

У складу са поуком о правном леку датом у оспореном решењу, тужилац је благовремено, поднео тужбу Управном суду којом оспорава правилност и законитост решења туженог органа са свих законом предвиђених разлога. Наводи да је оспорено решење донето противно чл.10.став 3. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији, затим става 2. члана 83, члана 84а као и члана 85. Закона о државним службеницима. Сматра да, како у ... години није био радно ангажован већ је био у статусу нераспоређеног радника, за ту годину није могао бити оцењиван сагласно одредби чл.83. Закона о државним службеницима, а да је ранијих година оцењиван оценом “...”. Посебно истиче да су разлози из образложења оспореног решења поновљени из решења које Жалбена комисија Владе Републике Србије није прихватала као основане. Обзиром на изнето, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење као и да наложи туженом органу да тужиоца врати и распореди на радно место на коме је радио до престанка радног односа.

Тужени орган, у одговору на тужбу, остаје у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби чл.33.став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом чл.41.став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, по оцини навода тужбе, одговора на тужбу и доказа у списима, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган одлуку као у диспозитиву истог донео са разлога што је применом одредбе члана 10. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији, извршио оцењивање запослених, у ком поступку је извршена и

провера квалитета рада државног службеника, односно тужиоца, којом приликом су у обзир узети постигнути резултати у остваривању радних циљева, потребна знања и способности, поштовање процедура рада, правила струке, као и радне дисциплине, имајући у виду и све друге релевантне чињенице и околности које су утицале на радну успешност државног службеника. Између осталог, утврђено је да, у погледу координације активности у процесу формирања облика удруживања у области промета услуга у циљу побољшања конкурентности, није успоставио контакте са привредним субјектима из сектора услуга нити је сачинио листу заинтересованих страна, нема концепт развоја кластера нити је сачинио предлог потенцијалног кластера у области пословних услуга, није сачинио ниједан извештај о проблематици удруживања привредних субјеката у сектору услуга ни анализу стања у овој области у Републици Србији. Поред тога, наведене су и друге ситуације у којима је тужилац показао нестручност и несавесност. На основу изнетог, тужилац је решењем туженог органа “ о оцени квалитета рада” оцењен оценом “ ... ” и истим решењем је утврђено да даном коначности тог решења тужиоцу престаје радни однос.

Међутим, по налажењу Управног суда, нису били испуњени услови да се истим решењем одлучи о питању оцењивања државног службеника и о престанку његовог радног односа, будући да је коначност решења о оцењивању предуслов за доношење решења о престанку радног односа.

Одредбом члана 10. став 1. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији (“Службени гласник РС”, бр. 104/2009), прописано је да су руководиоци органа државне управе, јавних агенција и организација за обавезно социјално осигурање и друга овлашћена лица у тим органима, односно организацијама, у складу са законом, дужни да изврше проверу квалитета рада запослених у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог Закона, док је одредбом става 5. истог члана закона, прописано да државном службенику коме у поступку оцењивања решењем буде одређена оцена “ ... “ престаје радни однос даном коначности решења.

Одредбом чл.132. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС”, бр.79/2005...104/2009), прописано је да о томе да је државном службенику престао радни однос по сили закона руководиоца органа доноси решење којим

утврђује разлог због кога је радни однос престао и дан када је радни однос престао, као и да се против таквог решења може покренути управни спор.

Код оваквог стања ствари, тужени орган је био дужан да донесе одлуку о оцењивању државног службеника, да ту одлуку, на начин прописан Законом о државним службеницима, достави државном службенику и да тек пошто та одлука постане коначна, донесе решење којим ће утврдити разлог због кога је радни однос престао и дан када је радни однос престао.

Поред тога, оспорено решење је фактички неизвршиво у делу који се односи на престанак радног односа, јер датум престанка радног односа није диспозитивом одређен. Чињеница је да у случају када државни службеник буде оцењен са оценом “ ... ”, радни однос му престаје по самом закону у складу са одредбом чл.10.став 5. Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији (“Службени гласник РС”, бр.104/2009), али се разлог за престанак радног односа и датум престанка радног односа морају утврдити посебним решењем у смислу наведене одредбе члана 132. Закона о државним службеницима. Ово стога, што датум престанка радног односа није законом одређен, већ одредив, па је управо то разлог због кога је и требало донети посебно решење о престанку радног односа, пошто се претходно утврди са којим датумом је државном службенику радни однос престао, односно када је постала коначна одлука о оцењивању, а што представља будућу неизвесну околност коју треба утврдити на основу доказа о извршеном достављању решења о оцењивању.

Полазећи од изнетог и одредбе чл.33.став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр.111/09), којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога што је оспорено решење засновано на утврђеном постојању повреде правила поступка од стране туженог органа.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе чл.40.став 2. и чл. 42. ст.1. Закона о Управним споровима (“службени гласник РС”, бр.111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 23.09.2011. године, 3 У 18874/10

Записничар
Светлана Живановић,с.р.

Председник већа – судија
др Јадранка Ињац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МП-11